

ת"פ 5097/04/20 - מדינת ישראל נגד ליאור זדה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 5097-04-20 מדינת ישראל נ' זדה

בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י תביעות ירושלים

נגד

הנאשם

ליאור זדה

ע"י ב"כ עו"ד גבי טרונשווילי

החלטה

ביום 5.4.2020 הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירה של פציעה כשעברין מזוין מיום 21.1.2019.

ביום 28.12.2020 התקיים לפניי דיון, במסגרתו ביקש הסניגור להורות על מחיקת כתב האישום בשל אי קיום חובת השימוע. הסניגור טען, כי נשלחה לנאשם הודעת יידוע, ומיד כשקיבלה פנה לסניגור לייצגו. ביום 4.4.2019 פנה הסניגור לתביעה על-מנת לצלם את החומר, ונענה בכתב, כי עדיין לא ניתן לצלם את חומר החקירה משום שהתיק טרם הוקצה לתובע. מאז איש לא פנה לסניגור או לנאשם, וכתב האישום הוגש מבלי שהתאפשר לנאשם לשטוח טענותיו במסגרת זכות השימוע. המאשימה מתנגדת וטוענת, כי לא נמסר ע"י הסניגור הסבר מדוע לא שב ופנה למאשימה לאחר שקיבל את התשובה בדבר אי-יכולת צילום התיק, ויש לראות בכך ויתור על הזכות לקיים שימוע בעניינו של הנאשם. הסניגור מבקש לדחות את טענות המאשימה.

דיון והכרעה

סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע קיומה של חובת יידוע נאשם בדבר הכוונה עמוד 1

להעמידו לדין בעבירת פשע, וכן זכות שימוע הנובעת ממנה, שבמסגרתה קיימת לנאשם זכות לשטוח טענותיו לפני המאשימה בתוך 30 יום מעת קבלת ההודעה על הכוונה להעמידו לדין. נקבע לא אחת, כי זכות זו לעריכת שימוע היא זכות יסוד וחלק מתפיסת ההליך ההוגן שהיא זכות חוקתית במשפטנו, שכן "ההחלטה להעמיד אדם לדין, ובעיקר לגבי עבירות חמורות היא החלטה רבת משמעות. בחברה שאנו חיים בה, די בכתב אישום, לבטח בעבירות חמורות כדי לפגוע פגיעה קשה בנאשם. מסיבה זו מוצע להעניק את זכות השימוע למי שמרגע ההכרעה בעניינו ישתנה מעמדו בציבור" (ה"ח 2802, י' בשבט, התשנ"ט, 27.1.1999).

בעניינו לא נפל פגם בחובת היידוע על הכוונה להגיש כתב אישום, אלא נפל פגם באי-קיום השימוע. המאשימה הייתה מודעת לכך שהנאשם מיוצג על-ידי סניגור, ולמעשה פנתה לסניגור ביחס לאי-יכולתו לצלם את חומר החקירה משום שהתיק טרם הוקצה לתובע. מצופה מרשות שלטונית, שקמה לה חזקת תקינות ההליך המינהלי, כי בנסיבות שכאלו, תקדים התביעה לשוב ולפנות לסניגור להודיעו מתי ביכולתו לצלם את התיק, דבר שלא נעשה כאן. בכך נפל פגם.

האם על הסניגור היה לתזכר את התביעה? ייתכן מאוד שהיה מקום לכך, ואולם לא מוטלת עליו חובה שכזו, בוודאי כאשר המדינה היא המבקשת להעמיד לדין, בעוד לנאשם, או החשוד, באותו שלב, עומדת חזקת החפות. בפער הכוחות שבין התביעה המשטרית לחשוד המועמד להפוך לנאשם, על המאשימה לנקוט משנה זהירות בהפעלת סמכויותיה, ולכן היה מצופה כי תשוב ותפנה לסניגור.

משקבעתי כי נפל פגם, יש לשאול מהו הסעד הראוי - האם יש להורות על מחיקת כתב האישום ועריכת השימוע במצב זה, או שמא ניתן להותיר את כתב האישום על כנו ולהורות על עריכת שימוע כשכתב האישום ממשיך להיות "תלוי בחלל האויר" כעובדה מוגמרת? לטעמי יש לבחור באפשרות הראשונה.

חובת קיום השימוע איננה בגדר מס שפתיים, אלא מהווה היא חלק מהותי בזכות החוקתית להליך הוגן. כבר צוין, כי "... במקרים בהם יש לערוך שימוע לפי סעיף 60א לחוק, דרך המלך היא לקיים את ההליך לפני הגשת כתב האישום, ולא בדיעבד, לאחר שכתב האישום הוגש...". ועוד נאמר כך: "לפני סיום נעיר את המובן מאליו: ראוי להקפיד הקפדה יתירה על זכות השימוע המוקנית בסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי" [בג"ץ 8066/18 משיח נ' פרקליטות המדינה (מיום 22.1.2019), (פסקאות 7 ו-14)]. לטעמי, עריכת שימוע כאשר כתב האישום תלוי ועומד, פוגעת בתחושת הצדק ובנראותו, ואין זהו מצב רצוי.

לפיכך, מורה על מחיקת כתב האישום וקובע, כי לנאשם באמצעות סניגורו, הזכות לשטוח טענותיו לפני התביעה בתוך 30 יום מהיום.

הדין הקבוע לפניי מבוטל.

ככל שיוגש כתב אישום, יוגש במסגרת הליך חדש.

יש לשלוח לצדדים.

ניתנה היום, א' שבט תשפ"א, 14 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.